

COO
BOO

SERAFINA^v ČERNÝ
a PLÁŠT

ROBERT BEATTY

COO
BOO

SERAFINA^v ČERNÝ
a PLÁŠT^{sk}

ROBERT BEATTY

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

SERAFINA AND THE BLACK CLOAK by Robert Beatty

Copyright © 2015 by Robert Beatty

By arrangement with the author. All rights reserved.

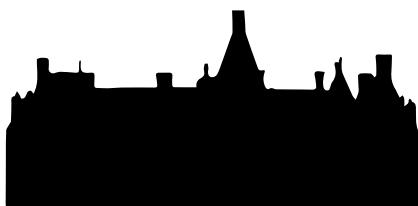
Jacket illustration © 2015 by Alexander Jansson

Jacket design by Maria Elias

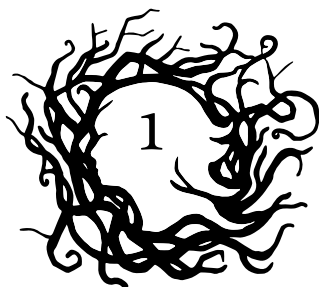
Translation © Jana Jašová, 2016

ISBN 978-80-7544-089-1

*Mé ženě Jennifer, která od začátku pomáhala
tenhle příběh utvářet,
a našim děvčatům,
Camille, Genevieve a Elizabeth,
které budou vždycky naším prvním
a nejdůležitějším publikem*

Sídlo Biltmore
Asheville, Severní Karolína
1899

Serafina otevřela oči a rozhlédla se ztemnělou dílnou. Zkoumala, jestli nějaké krysy nebyly natolik hloupé, aby se k ní přiblížily, zatímco spala. Věděla, že jsou tady, hned za hranicí toho, kam její oči ve tmě dohlédly. Šramotily v puklinách a stínech rozlehlého sklepení pod velkým sídlem, snažily se z kuchyní a spižíren ukrást, co se dalo. Serafina trávila většinu dne podřimováním ve svých oblíbených úkrytech, ale právě tady, schoulená na staré matraci za zrezivělým kotlem v bezpečí dílny, se cítila nejvíc jako doma. Z hrubě otesaných stropních trámů tu visely kladiva, klíče a další náradí. Vzduch naplňoval důvěrně známý pach oleje. Vypadá to jako slibná noc pro lov – to byla Serafinina první myšlenka, když se rozhlédla tmou kolem sebe.

Její otec, který před lety pracoval na stavbě Biltmoru a od té doby žil bez povolení v místním sklepení, spal na lůžku, které potají umístil za regály se zásobami. Ve starém kovovém sudu, nad nímž jim před pár hodinami vařil večeři (kuře s ovesnou kaší), ještě žhnuly rudé uhlíky. Při jídle se oba choulili co nejbliž k ohni, aby se zahřáli. Serafina jako obvykle snědla kuře, ale kaši nechala.

„Dojez večeři,“ zabručel tatínek.

„Dojedla jsem,“ odpověděla a odložila napůl prázdný cínový talíř.

„Celou,“ namítl otec a přistrčil jí talíř zpátky. „Nebo nebudeš nikdy větší než vychrtlý selátko.“

Vždycky ji přirovnával k hubeným prasátkům, když ji chtěl popíchnout. Počítal s tím, že se na něj naštve natolik, aby spolykala tu odpornou kaši, i když na ni nemá chuť.

„Nebudu jíst oves, tati,“ namítla a pousmála se. „Nezáleží na tom, kolikrát ho přede mě postavíš.“

„To není nic jiného než rozvařený kousky zralého vobílí, děvče,“ prohodil tatínek a posunul klacíkem ostatní dřevo v ohništi tak, jak ho chtěl mít. „Po světě neběhá nikdo, kdo by neměl rád vobílí.“

„Ty víš, že nedostanu do žaludku nic zeleného nebo žlutého nebo nechutného jako tohle, tati, tak mě přestaň komandovat.“

„Kdybych na tebe křičel, vypadalo by to jinak,“ ohradil se otec a zase zašťoural klacíkem do hraničky.

Zanedlouho na ovesnou kaši zapomněli a začali se bavit o jiných věcech.

Když si Serafina vzpomněla na večeri s tatínkem, usmála se. Neuměla si představit moc věcí – snad kromě spánku pěkně v teple za jedním z malých, sluncem ozářených sklepních okýnek – které by byly lepší než škádlení s tatínkem.

Sklouzla opatrně z matrace, aby ho neprobudila, po špičkách přešla po špinavé kamenné podlaze dílny a vykradla se do klikaté chodby. Zatímco si mnula ospalky z očí a protahovala ruce a nohy, nemohla se ubránit pocitu vzrušení. Tělem jí probíhaly vábivé záchvěvy potěšení nad začátkem úplně nové noci. Cítila, jak se v ní probouzejí svaly i všechny smysly, jako by byla sova, která si čechrá křídla a protahuje drápy, než se rozletí na noční lov.

Serafina se tiše pohybovala tichým domem – prádelnou, spižírny, kuchyní. Suterén byl celé dny plný služebnictva, ale teď byly všechny místnosti prázdné a temné. Takhle je měla nejradši. Věděla, že Vanderbilty a jejich početní hosté spí ve druhém a třetím poschodí nad ní, ale tady panovalo ticho. Serafina se ráda plížila nekonečnými chodbami a přítímí spižíren. Zнала každou skulinu a každý kout – na dotek, podle záblesků a stínů. V noci bylo tohle *její* panství. Výhradně její.

Nad hlavou zaslechla tichý zvuk. Noc začala rychle. Serafina se zastavila. Naslouchala.

O dvoje dveře dál. Zaškrábání malých nožek na holé podlaze.

Dívka se kradmo vydala podél stěny.

Když zvuk utichl, zastavila se. Sotva se znovu ozval,

vyrazila kupředu i ona. Tuhle techniku se naučila v sedmi letech: Pohybovat se, když se pohybují. Znehybnět spolu s nimi.

Teď slyšela, jak ti tvorové dýchají, jak škrabou drápky po kamenné podlaze a táhnou za sebou ocásky. Cítila známé chvění prstů, napětí v nohou.

Pootevřenými dveřmi vklouzla do spižírny a spatřila je ve tmě: Dvě mohutné krysy se špinavou hnědou srstí, které jedna za druhou vyklouzly z odpadové trubky v podlaze. Zřejmě to byli nováčci, honící se hloupě za šváby, když mohly okusovat náplň z čerstvě upečených koláčů jen o pár místností dál.

Serafina se přikradla tichounce k nim, tak, že se kolem ní ani vzduch nepohnul. Soustředila svůj pohled jen na ně. Špicovala uši, aby jimi zachytila každý krysý pohyb. Už cítila i jejich odporný pach z kanálů. Krysy se celou dobu věnovaly svému smrdutému mrzkému počínání a vůbec o její přítomnosti nevěděly.

Zastavila se pár kroků od nich, skryla se ve stínu a přichystala se ke skoku. Tenhle okamžik milovala – chvíli těsně předtím, než vyrazila. Zhoupła tělem dozadu, dopředu, nachystala si správný úhel. Pak udeřila. V jediném bleskurychlém, výbušném okamžiku popadla pišticí a svíjející se krysy holýma rukama.

„Mám vás, vy hnusný potvory!“

Menší krysa se svíjela hrůzou a snažila se dostat pryč, ale ta větší se zkroutila a kousla Serafinu do ruky.

„Tak na to zapomeň!“ zasyčela dívka a tvrdě uchopila krysí krk mezi palec a ukazováček.

Obě krysy sebou divoce zmítaly, ale Serafina je držela pevně a nepouštěla. Tohle se naučila už dříve – že když je člověk jednou chytí, musí je pevně stisknout a nepustit, i když ji dráčky škrábaly a šupinaté ocasy se jí ovíjely kolem rukou jako odporní šediví hádci.

Po několika vteřinách zoufalého zápasu oběma krysám došlo, že jí neuniknou. Zklidnily se a podezíravě ji sledovaly korálkovými očima. Jejich drobné čenichy a uličnický dlouhý vousky sebou pošukávaly strachy. Krysa, která dívku kousla, pomalu obtočila ocas nadvaokrát kolem jejího zápěstí, jak hledala nějaký nový způsob, jímž by si pomohla na svobodu.

„Ani to nezkoušej,“ varovala ji Serafina. Kousanec jí ještě krvácel a neměla náladu na další zákeřné výpady. Byla už pohryzaná i dřív, ale nikdy se jí to moc nezamlouvalo.

Vydala se chodbou se dvěma špinavými zvířátky v sevřených pěstích. Bylo fajn chytit dvě krysy ještě před půlnocí, a tyhle byly mimořádně odporné – šlo o takové ty krysy, jaké se vždycky prokoušou režným pytlem k obilí uvnitř nebo shodí vejce z police, aby mohly olízat ten nepořádek z podlahy.

Serafina vyšla po starých kamenných schodech, které vedly ven, a vydala se přes měsícem osvětlený pozemek k okraji lesa. Tam hodila krysy do listí. „A teď mazejte pryč a neopovažujte se vrátit!“ křikla za nimi. „Příště už tak hodná nebudu!“

Krysy se po prudkém dopadu kutálely po lesní půdě, až se jejich tělíčka zastavila a zůstala rozechvěle ležet

v očekávání smrtící rány. Když žádná nepřicházela, otočily se a užasle se na Serafinu zadívaly.

„Padejte, než si to rozmyslím,“ doporučila jim.

Krasy už neváhaly a rozběhly se do podrostu.

Bývaly časy, kdy chycené krasy neměly takové štěstí. Kdy nechávala jejich mrtvolky vedle tatínkovy postele, aby viděl, co v noci zvládla. Ale už to tak dávno nedělala.

Od útlého dětství pozorovala muže a ženy, kteří pracovali v suterénu sídla, a věděla, že každý z nich má konkrétní úkol. Její tatínek spravoval výtahy pro lidi i jídlo, okenní panty a kličky, systém parního vytápění a další mechanická zařízení, na jejichž fungování sídlo s dvěma sty padesáti pokoji záviselo. Dokonce se staral i o to, aby dobře fungovaly varhany ve Slavnostním sále, kde Vanderbiltovi pořádali nóbl plesy. Kromě tatínka pracovali v suterénu kuchaři a kuchařky, kuchyňské pomocnice, uhlíři, kominíci, pradelny, pekařky, služky, komorníci a bezpočet dalších lidí.

Když jí bylo asi deset, zeptala se: „Mám tady taky práci jako všichni ostatní, tati?“

„Ovšem, zlatíčko,“ odpověděl jí, ale podezírala ho, že to není pravda. Že to řekl jen proto, aby se jí nedotkl.

„A co je to? Co je moje práce?“ naléhala na něj.

„Je to moc důležitý postavení tady v domě a nikdo to nedokáže dělat líp než ty, Sero.“

„Tak už mi pověz, tati. Co je to?“

„Jsi H. CH. K. Biltmorskýho sídla.“

„Co to znamená?“ zeptala se vzrušeně.

„Hlavní chytačka krys,“ odpověděl tatínek.

Ta slova se jí vyryla do mysli, i když si to vymyslel. I teď, po dvou letech, si vybavovala, jak se jí hrudníček nadmul pýchou, jak se hrdě usmála, když to tatínek vyslovil: Hlavní chytačka krys. Líbilo se jí, jak to zní. Všichni věděli, že hlodavci jsou na Biltmorském sídle s tolika spižírny a komorami a stodolami velký problém. A k chytání těch prohnanych, zlodějských čtyřnohých škůdců, kteří za sebou nechávali svůj trus a roznášeli nemoci a na něž byli dospělí s pastmi a otrávenými návnadami krátcí, měla Serafina opravdu vrozený talent. Ustrašené myši, které v rozhodujících okamžicích vždycky zpanikařily a dělaly osudové chyby – to nebylo nic pro ni. Zato krysy ji každou noc proháněly, na krysách zdokonalovala svoje schopnosti. Teď, ve dvanácti letech, byla přesně to: Serafina, H. CH. K.

Když ale sledovala dvě krysy pádící do hloubi lesa, zmocnil se jí podivný a silný pocit. Chtěla se rozběhnout za nimi. Chtěla zjistit, co vidí pod listím a větvičkami, prozkoumat skaliska a údolí, potoky a další zázraky kolem. Jenže to jí tatínek zakázal.

„Nikdy nechoď do lesa,“ opakoval jí. „Jsou tam temný síly, kterejm žádněj nerozumí, nepřírozený věci, který ti můžou ublížit.“

Serafina stála na kraji lesa a dívala se mezi stromy, kam až dohlédla. Celá léta slýchala vyprávění o lidech, kteří se ztratili v lese a nikdy se už nevrátili. Zajímalo by ji, jaká nebezpečí tam číhají. Černá magie, démoni nebo nějaké děsivé příšery? Čeho se její otec tak bojí?

Mohla se s tatínkem špičkovat kvůli nejruznějším věcem, jen tak z legrace – třeba že nechce jíst ovesnou kaši nebo že celé dny spí a celé noci loví, že špehuje Vanderbilty a jejich hosty – ale tohle nezpochybňovala nikdy. Věděla, že když to tatínek říká, zvážní přitom stejně jako při jejím vyptávání na nebožku maminku. A že při všem tom popichování a škádlení občas nastane chvíle, kdy člověk prostě drží jazyk za zuby a dělá to, co se mu řekne, protože cítí, že to je nejlepší způsob, jak žít naživu.

Serafíny se zmocnila podivná osamělost. Odvrátila se od lesa a zadívala se zase na sídlo. Měsíc vystoupal nad strmě šikmé břidlicové střechy domu a odrážel se ve skleněných tabulích kopule nad zimní zahradou. Nad horami jiskřily hvězdy. Na dokonale posekaných trávnicích zářily v měsíčním světle rostliny, květiny i stromy. Viděla každíčkou podrobnost, každou žábu a hlemýžď a všechny další noční tvory. Na vzrostlé magnolii prozpěvoval svou tichou píseň drozd. Mláďata kolibříků v hnízdečkách mezi šlahouny vistárie se vrtěla ve spánku.

Trochu ji povzbudilo, že tohle všechno pomáhal postavit její tatínek. Patřil k těm stovkám zedníků, tesařů a dalších řemeslníků, kteří před lety přišli do Asheville z okolních hor, aby pomohli vybudovat Biltmorské sídlo. Tatínek tu pak zůstal, aby se staral o mechanická zařízení. Jenže když ostatní zaměstnanci odcházeli večer ze suterénu ke svým rodinám, on a Serafína se ukryli mezi trubkami s párou a za policemi s kovovým nářadím

v dílně jako černí pasažéři ve strojovně parníku. Neměli kam jít, neměli žádný dům ani rodinu. Když se Serafina ptala na maminku, odmítal o ní mluvit. Zůstali na světě jen sami dva a sklepení bylo jejich domovem tak dlouho, jak si jen pamatovala.

„Jak to, že nebydlíme v pokojích pro služebnictvo nebo ve městě jako ostatní, tati?“ vyptávala se ho mnohokrát.

„Co ti na tom vadí?“ odpovídal nabručeně.

Během let ji naučil dobře číst i psát a vyprávěl jí spoustu příběhů o světě, ale zdráhal se mluvit o tom, co ji zajímalo nejvíc – třeba co sám cítí hluboko v srdci, co se stalo její mamince, proč Serafina nemá žádné sourozence a proč s tatínkem nemají příbuzné nebo přátele, kteří by za nimi chodili. Občas měla chuť dostat se mu pod kůži a pořádně s ním zatřást, aby viděla, co to způsobí. Jenže většinu času tatínek prostě celé noci spal, celé dny pracoval, vařil jim večere a vyprávěl jí příběhy. Ve dvou vedli docela hezký život a Serafina s ním nezaťrásla proto, že tatínek si nic takového nepřál. A tak ho nechávala být.

V noci, když všichni ostatní v domě spali, se často plížila po schodech nahoru do pokojů a v měsíčním světle četla knížky. Slyšela, jak se majordomus jednou vychloubal před jistým spisovatelem, který sem přijel na návštěvu, že pan Vanderbilt nasbíral dvacet dva tisíc knih a do zdejší knihovny se jich vešla jen polovina. Další byly uskladněné ve skřínkách a policích různě po domě a pro Serafinu to bylo stejné pokušení jako uzrálé

maliny visící na keřích a čekající, až je někdo otrhá. Příliš velké pokušení, než aby se mu dalo odolat. Zatím si zřejmě nikdo nevšiml, že občas nějaká knížka zmizí a za pár dní se zase vrátí na místo.

Dívka si četla o velkých bitvách mezi státy, kde vojska pochodovala pod potrhanými prapory. Četla si o oceľových ořích poháněných párou, kteří převáželi lidi sem tam. Toužila se v noci vkrást na hřbitov s Tomem a Huckem, ztroskotat s rodinou švýcarských robinsonů. Někdy v noci zatoužila stát se jednou ze čtyř sester, které žily s milující matkou v románu *Malé ženy*. Jindy si představovala setkání s duchy v *Ospalé díře* nebo neodbytné ťukání zobáku Poeova *Havrana*. Ráda tatínkovi vyprávěla o knihách, které přečetla, a ráda si také vymýšlela vlastní příběhy, plné imaginárních přátel a podivných rodin i nočních duchů, ale její děsivé historky bavily otce nejmíň. Na takové fantazie byl příliš rozumný, nevěřil v nic jiného než v cihly, šrouby a věci, které se dají ohmatat.

Serafina si čím dál častěji představovala, jaké by bylo mít tajného kamaráda, o němž by její tatínek nevěděl. Někoho, s kým by mohla mluvit o nejrůznějších věcech. Jenže Serafininým světem nočního suterénu se zrovna moc dětí jejího věku nepotulovalo.

Pár z těch nejniž postavených kuchyňských pomocníků a topičů, kteří pracovali v suterénu a na noc odcházeli domů, ji občas zahlédlo a tušilo, kdo je, ale sloužící z horních pater neměli o její existenci ponětí. Stejně jako o ní nic netušili pán a paní domu.

„Vanderbiltovi jsou slušný lidi, Sero,“ říkával tatínek, „ale nejsou to lidi našeho druhu. Když je zahlídneš, koukej se ztratit. Nedovol nikomu, aby si tě pořádně prohlídnul. A za žádnou cenu nikomu nevykládej, jak se jmenuješ nebo co jseš zač. Slyšíš?“

Serafina *slyšela*. Se sluchem neměla nejmenší problém. Dokonce i slyšela, co se honí hlavou myšce. A přece pořád tak úplně nechápala, proč musejí žít s tatínkem zrovna takhle. Nevěděla, proč ji otec schovává před světem, proč se za ni stydí, ale jednu věc věděla naprosto jistě: Že ho miluje celým svým srdcem a rozhodně ho nechce trápit.

A tak se stala odbornicí na nenápadnost – nejen při chytání krys, ale také před lidmi. Když se cítila obzvlášť odvážná nebo osamělá, vyběhla nahoru a sledovala přicházející a odcházející oslnivé postavy. Krčila se, plížila se, schovávala. Na svůj věk byla malá a chodila tichounce. Stíny byly jejími přáteli. Špehovala krásně oblečené hosty, které přivázely kočáry tažené nádhernými koňskými spřeženími. Nikdo ji nikdy nezahlédl, když se nahoře ukryla pod pohovku nebo vtiskla za dveře. Nikdo si jí nevšiml vzadu ve skříni, do které se věšely kabáty. Když se dámy a pánové vraceli z vycházek po pozemcích, přikrčila se někde blízko nich a poslouchala všechno, co říkali. Ráda pozorovala dívky ve žlutých a modrých šatech, s vlajícími stužkami ve vlasech, a potají běhala s nimi, když se proháněly po zahradě. Když si děti hrály na schovávanou, nikdy nezjistily, že mají jednoho hráče navíc. Někdy dokonce zahlédla, jak se Vanderbiltovi procházejí zavěšení do sebe, nebo viděla jejich dvanácti-

letého synovce, jak jezdí po okolí sídla na koni a vedle běží jeho štíhlý černý pes.

Sledovala je všechny, ale ji nikdo neviděl – ani pes ne. V poslední době začala přemýšlet, co by se stalo, kdyby k tomu došlo. Co kdyby ji ten chlapec zahlédl? Co by dělala? Nebo kdyby ji pes začal honit? Někdy si ráda představovala, co by řekla, kdyby se osobně setkala s paní Vanderbiltovou. *Dobrý den, paní Vanderbiltová, já pro vás chytám krysy. Chtěla byste, abych je radši zabíjela, nebo jen odnášela pryč?* Jindy snila o tom, že sama nosí krásné šaty a stužky ve vlasech a lesklé střevíčky. A někdy, opravdu jen někdy, zatoužila nejen potají poslouchat, co si druzí povídají, ale mluvit s nimi. Nejen je pozorovat, ale nechat se spatřit.

Když kráčela v měsíčním světle přes travnatou plochu zpátky k domu, přemítala, co by se stalo, kdyby se jeden z hostů nebo mladý pán v ložnici v prvním patře probudili, vyhlédli z okna a uviděli tajemnou dívku, jak sama kráčí nocí.

Tatínek o tom nikdy nemluvil, ale Serafina si uvědomovala, že nevypadá úplně běžně. Její tělo bylo malé a hubené, jen svaly, kosti a šlachy.

Neměla žádné šaty, a tak nosila tatínkovy staré pracovní košile, které si kolem hubeného pasu přepásala motouzem ukradeným z dílny. Tatínek jí nekupoval šaty proto, aby se ho lidé v městečku na nic neptali a nechtěli jim strkat nos do života. Šťourání prostě nestrpěl.

Její dlouhé vlasy neměly jedinou barvu jako u jiných lidí, ale střídaly se v nich různé odstíny zlaté a světle

hnědé. Obličej měla podivně ostře řezaný a v něm velké, klidné jantarové oči. V noci viděla stejně dobře jako ve dne. Ani její schopnost pohybovat se nehlučně při lovu nebyla normální. Všichni lidé, které znala, a obzvlášť tatínek, nadělali při pohybu tolik hluku. Když chodili, znělo to, jako když jeden z těch mohutných tahounů pana Vanderbilta vláčí po poli pluh.

Když vzhledla k oknům domu, přimělo ji to k dalším úvahám. O čem sní lidé v ložnicích uvnitř domu, lidé s jednobarevnými vlasy, s dlouhými špičatými nosy, když leží v měkkých postelích uprostřed nádherné noční temnoty? Po čem touží? Co je rozesměje nebo vyleká? Co cítí uvnitř? Když mají večeři, jedí jejich děti kuře a kaši, nebo jenom kuře?

Jak neslyšně scházela po schodech zpátky do suterénu, zaslechla cosi ve vzdálené chodbě. Zastavila se a naslouchala, ale nedokázala ten zvuk přesně určit. Nebyla to krysa, rozhodně ne. Něco mnohem většího. Ale co?

Zvědavě se vydala tím směrem.

Prošla kolem tatínkovy dílny, kuchyně a dalších místností, které dobře znala, a dostala se do hloubi domu, kde tak často nelovila. Uslyšela zavírající se dveře, kroky, šramot. Srdce se jí v hrudi rozbušilo o něco rychleji. Někdo jde chodbami suterénu. *Jejího* suterénu.

Popošla blíž.

Nebyl to sluha, který každý večer vynášel smetí, ani komorník, který se vydal připravit noční pohoštění pro nějakého hosta. Jejich kroky Serafina poznala bezpečně. Někdy se tu ukázal i majordomův jedenáctiletý po-

mocník a zhltнул pár sušenek ze stříbrného podnosu, pro které ho poslali do kuchyně. Serafina stála hned za rohem, kousek od chlapce, a hrála si, že jsou kamarádi, kteří si spolu povídají a baví se navzájem. Pak si hoch otřel cukr ze rtů a byl pryč, pelášil po schodech, aby dohnal ztracený čas. Jenže tohle nebyl on.

Ať to byl kdokoli, jeho kroky zněly jako zvuk bot s tvrdými podrážkami – *drahých* bot. Jenže v téhle části domu nemá gentleman co dělat. Proč se tu prochází temnými chodbami uprostřed noci?

S narůstající zvědavostí sledovala vetřelce a dávala si pozor, aby ji on nemohl zahlédnout. Kdykoli se k němu dostala tak blízko, že už ho skoro mohla vidět, spatřila jen stín vysoké černé postavy s tlumeně svítící lucernou. A ještě jeden stín někoho nebo něčeho vedle něj, jenže Serafina se neodvážila připlížit tak blízko, aby viděla, kdo nebo co to je.

Suterén pod sídlem byl rozlehlý, s mnoha různými místnostmi, chodbami a úrovněmi, jak byl vybudován ve svahu pod domem. Některé jeho části jako kuchyně a prádelna měly omítnuté hladké stěny a okna. Byly to prosté a jednoduše zařízené místnosti, ale čisté a suché, vhodné k denní práci služebnictva. Vzdálenější části suterénu byly vestavěny hlouběji, vytvářely nory ve vlhkých a hliněných mohutných základech domu. Tady se z nahrubo opracovaných kamenných bloků, tvořících stěny i strop, odlupovala tmavá ztvrdlá malta. Serafina sem chodila jen zřídka, protože tu bylo chladno, špína a mokro.

Kroky náhle změnil směr. Kráčely k ní. Před nimi se chodbou rozběhlo pět kvičících krys, zděšenějších, než jak je kdy Serafina viděla. Z děr ve zdech vylézali pavouci. Udusaná hliněná podlaha vyvrhovala šváby a stonožky. Šokovaná dívka zadržela dech a přitiskla se ke zdi. Strnula hrůzou jako králíček, na něhož dopadl stín letícího jestřába.

Když neznámý mířil k ní, zaslechla i něco dalšího. Šoupání, jako by se chodbou šoural nějaký menší člověk, možná dítě – v pantoflích? Něco bylo špatně. Dětské nohy šramotily po kamenných dlaždicích, klouzaly... jako by váhaly... ne, jako by to dítě někdo *vlekl*.

„Ne, pane! Prosím!“ zasténal dívčí hlas, který se chvěl zoufalstvím. „Neměli bychom sem chodit.“ Znělo to jako hlas dítěte z dobré rodiny, které navštěvuje exkluzivní školu.

„Neboj se. Už jsme tady...“ ozval se muž, který se zastavil u dveří hned za rohem od Serafiny. Slyšela teď jeho dech, pohyby rukou, šustění šatů. Tělem jí projel horký příval. Chtěla se dát do běhu, utéct, ale nemohla se přimět pohnout nohama.

„Nemáš se čeho bát, dítě,“ řekl muž dívce. „Neublížím ti...“

Ze způsobu, jakým to pronesl, se Serafině zjezily vlasy vzadu na krku. *Nechod's ním*, prolétlo jí hlavou. *Nechod'!*

Dívka byla podle hlasu o něco mladší než ona a Serafina jí chtěla pomoci, ale nedokázala v sobě sebrat dostatek odvahy. Přitiskla se ke zdi. Byla si téměř jistá, že ji muž každou chvíli uslyší nebo uvidí. Nohy se jí chvěly,

jako by se pod ní chtěly každou chvíli podlomit. Netušila, co se kousek od ní děje, ale holčička náhle vyrazila výkřik, při kterém tuhla krev v žilách. Serafina při tom nadskočila a málem zavřískla sama. Pak slyšela zvuky zápasu, jak se děvče vytrhlo a rozběhlo se chodbou pryč. *Běž, holka, běž!* pobídla ji v duchu.

Mužovy kroky se vzdalovaly stejným směrem. Serafina slyšela, že neběží, pohybuje se vytrvale a neúprosně, jako by věděl, že mu jeho oběť nemůže uprchnout. Tatínek jednou vyprávěl, že takhle vlci v horách honí a loví jeleny – spíš s houževnatou urputností než tryskem.

Nevěděla, co má dělat. Má se ukrýt v temném zákoutí a doufat, že ji muž nezahlédne? Má vzít nohy na rama spolu s vyděšenými krysami a pavouky, dokud je ještě čas? Chtěla se rozběhnout za tatínkem, ale co to dítě? Ta holčička byla tak bezmocná, pomalá, slabá a vyděšená. A nejen to. Potřebovala někoho, kdo jí pomůže ubránit se tomu zlému muži. Serafina chtěla být tou přítelkyní, která jí přispěchá na pomoc, jenže se nedokázala přimět, aby se za zlosynem rozběhla.

Pak znovu zaslechla dívčino zavřísknutí. *Ty špinavé, páchnoucí krysy budou její smrt*, pomyslela si Serafina. *Ne – ten chlap bude její smrt.*

V návalu hněvu a odvahy se rozběhla za výkřikem. Nohy jako by jí vybuchly rychlostí. V hlavě jí vířil strach a vzrušení. Zahýbala kolem rohů, jednoho, druhého... ale když se dostala k mechem porostlému kamennému schodišti do nejhlubší části sklepení, zastavila se a lapa-la po dechu. Zavrtěla hlavou. Tohle bylo studené, mok-

ré, slizké, strašné místo, kterému se vždycky snažila vyhýbat – zvláště v zimě. Slýchala, že když je země zmrzlá natolik, že se nedají kopat hroby, skladují se tady mrtvá těla. *Proč proboha ta dívka utíkala tam dolů?*

Serafina se zdráhavě vydala po vlhkých, kluzkých schodech, po každém mlaskavém kroku zvedla nohu a zatřásla s ní. Když se konečně dostala až dolů, vydala se dlouhou svažující se chodbou, kde ze stropu odkapával hnědý sliz. Celé to vlhké, nechutné místo ji děsilo, ale šla dál. *Musíš jí pomoci*, opakovala si. *Nemůžeš se vrátit*. Procházela labirintem klikatých chodeb. Zahnula doprava, doleva, zase doleva, doprava, až ztratila představu o tom, jak daleko se dostala. Vtom hned za dalším rohem před sebou zaslechla zvuk potyčky a křik. Byla blízko.

Vyděšeně zaváhala. Srdce jí bušilo tak prudce, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Celé tělo se jí třásllo. Nechtěla udělat už ani krok, jenže přátelé si musejí pomáhat. Serafina toho o životě moc nevěděla, ale tohle věděla jistě. Neuteče jako vyděšená veverka ve chvíli, kdy ji někdo nejvíc potřebuje. Pokusila se ze všech sil ovládnout roztřesené tělo, zhluboka se nadechla a přinutila se obejít roh.

Na kamenné podlaze se válela rozbitá lucerna. Sklo se vysypalo, ale plamen ještě hořel. V jeho pohasínající záři byla vidět dívka ve žlutých šatech, jak bojuje o život. Vysoký muž v černém plášti s kápí a se zakrvácenýma rukama ji držel za zápěstí. Dívka se mu snažila vytrhnout. „Ne! Pustte mě!“ vrískala.

„Buď zticha,“ pronesl muž temným, bezvýrazným hlasem. „Neublížím ti, dítě...“ zopakoval znovu.

Dívka měla vlnité blond vlasy a bledou bílou pokožku. Snažila se uniknout, ale muž v černém plášti ji přitáhl k sobě. Objal ji pažemi, zatímco děvče mu pěstičkami bušilo do obličeje.

„Stůj klidně, a za chvíli bude po všem,“ pronesl zloduch a přivinul si ji ještě blíž.

Serafině náhle došlo, že udělala strašnou chybu. S tímhle si neporadí. Věděla, že musí pomoci neznámé, jenže byla tak vyděšená, že jí nohy vrostly do podlahy. Nemohla ani dýchat, natož zaútočit.

Pomoz jí! zaječel její vnitřní hlas. *Pomoz jí! Napadni tu krysu! Napadni tu krysu!*

Konečně sebrala odvahu a vrhla se kupředu, ale v tu chvíli se mužův černý hedvábný plášť vznesl vzhůru, jako by se ho zmocnil neviditelný přízrak. Dívka vykřikla. Záhyby pláště se obtočily kolem jejího těla jako chapadla hladové chobotnice. Plášť jako by se pohyboval sám o sobě, obtácel se, kroutil a svíjel. To všechno doprovázelo znepokojivé chřestění, připomínající výhrůžný zvuk stovek zrohovatělých článků na hadích tělech. Serafina zahlédla zděšený obličej dívky, vykukující ze záhybů pláště, viděla její velké modré oči, vykulené hrůzou. *Pomoz mi! Pomoz mi!* Pak se záhyby uzavřely, křik utichl a děvče zmizelo. Nezůstalo po ní nic než černota pláště.

Serafina šokovaně zalapala po dechu. V jedné chvíli se ta dívka zoufale snažila osvobodit, a najednou jako by

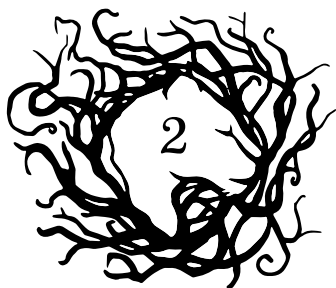
se rozplynula do vzduchu. Ten plášť ji pohltit. Ohromená Serafina stála na místě přemožená zmatkem, smutkem a strachem.

Připadalo jí, jako by muž několik vteřin zuřivě vibroval. Ve tmě ho obklopovala přízračná aura, mihotavý opar. Serafinu udeřil do nosu odporný zápach zahnívajících vnitřností, který ji přiměl šklubnout hlavou dozadu. Nakrčila nos, sevřela pusou a snažila se ten puch nevdechnout.

Zřejmě jí z úst bezděčně unikl zvuk dávení, neboť muž v černém plášti se náhle otočil a zadíval se na ni. Teprve teď ji spatřil. Jako by ji kolem hrudníku sevřel obří pařát. Záhyby kápě stínily mužův obličej, ale Serafina viděla, že mu oči planou nepřírozeným světlem.

Stála jako přimrazená, k smrti vyděšená.

Muž chraptivě zašeptal: „Neublížím ti, dítě...“

Ta strašlivá slova Serafinu probrala a přiměla jednat. Před chvílí viděla, čemu tahle věta předchází. *Tentokrát už ne, kryso!* S výbuchem nové energie se obrátila a dala se do běhu.

Uháněla labyrintem křižujících se chodeb, utíkala a utíkala s jistotou, že ho nechala daleko za sebou. Jenže když se ohlédl přes rameno, muž v kápi letěl vzduchem těsně za ní, jako by ho nadnášel vlající černý plášť. Krvavé ruce se natahovaly k ní.

Serafina se pokusila přidat, ale sotva se dostala ke schodišti do vyšší části sklepení, muž ji chytil. Jeho ruka jí dopadla na rameno, druhá ji sevřela kolem krku. Obrátila se a zasyčela jako zvíře. Zatočila se, divoce kolem sebe máchala rukama a podařilo se jí vytrhnout se mu.

Vrhla se na schody, brala je po třech, ale byl pořád za ní. Chňapl po jejích vlasech a přitáhl si ji za ně. Zavřískla bolestí.

„Je čas to vzdát, děťátko,“ pronesl klidně, i když jí přitom jeho sevřená pěst vytrhávala vlasy z hlavy.

„To nikdy!“ zavrčela a kousla ho do ruky. Bojovala tak tvrdě, jak dokázala, škrábala ho a zatínala do něj nehty, ale nepomáhalo to. Muž v černém plášti byl mnohem silnější. Přitáhl si ji na hrudník a pevně ji objal oběma pažemi.

Kolem Serafiny se sevřely záhyby černého pláště. S látkou pohyboval šedý kouř. Odporný puch hnilyby přiměl dívku dávit. Neslyšela nic než ten chřestivý zvuk, jak se plášť svíjel a kroutil kolem jejího těla. Připadala si, jako by ji drtil hroznýš.

„Neublížím ti, dítě...“ zachraplal znovu strašlivý hlas, jako by ten muž neměl vlastní vůli, jako by ho ovládal šílený zuřící démon.

Plášť ji obklopil jako příšerný rubáš, dusil ji hnusným puchem. Cítila, jak její duše klouzá pryč – ne, jak ji něco vytrhuje z jejího těla. Smrt byla tak blízko, že Serafina na vlastní oči viděla její temnotu, slyšela výkřiky dětí, které si vzala před ní.

„Ne! Ne! Ne!“ zajčela vzdorovitě. Nechtěla odejít. Divoce zasyčela, natáhla ruku a popadla mužův obličej. Zaryla mu nehty do očí. Kopala ho nohama do hrudi. Opakovaně ho kousala, chňapala po něm jako vztek-lé divoké zvíře. V ústech cítila krev. I dívka ve žlutých šatech se bránila, ale s urputností Serafinina zápasu se

to nedalo srovnat. Konečně se jí podařilo vykroutit se a spadla na zem. Dopadla na nohy a vyrazila pryč.

Chtěla se rozběhnout za tatínkem, ale tak daleko se nedostane. Řítla se chodbou a vrazila do hlavní kuchyně. Tady byly desítky míst, kde se může schovat. Má vklouznout za černé litinové trouby? Nebo vylézt mezi měděné kotlíky, visící z háčků na trámu? Ne. Věděla, že si musí najít lepší skrýš.

Teď byla na svém území, kde to dobře znala. Zнала tmu i světlo. Věděla, co je vlevo i vpravo. Zabíjela tu krysy v každém koutě, a sama se takovou krysou v žádném případě nestane. Je H. CH. K. Ji žádná past, zbraň, žádný zlý chlap nezastaví. Byla jako divoké zvířátko, běžela, skákala, plazila se.

Když se dostala ke skladišti prádla se všemi dřevěnými policemi a hromadami složených bílých prostěradel a povlaků, vklouzla do pukliny ve zdi v zadním rohu pod nejnižší polici. I kdyby ji tady muž uviděl, škvíra je tak malá, že se tam za ní nedokáže protáhnout. Serafina věděla, že tahle díra ve stěně je zkratkou do zadní části prádelny.

Vynořila se v místnosti, kde visely a usychaly lůžkoviny vznešených obyvatel domu. Venku svítil měsíc a jeho bledé světlo dopadalo sklepními okénky dovnitř. Od stropu visely stovky bílých prostěradel jako duchové a stříbřité měsíční paprsky je zalévaly strašidelnou září. Vklouzla mezi ně a přemítala, jestli ji stačí dostatečně skrýt. Byla ale natolik chytrá, že ji ani nenapadlo se zastavit.

Ať už to dopadne, jak chce, měla nápad. Věděla, že majitel Biltmoru se ve svém sídle pyšní těmi nejmodernějšími přístroji. Její tatínek pro něj sestrojil speciální sušáky, které se posunovaly po kovových kolejničkách ve stropě a odvážely prádlo do úzkých komůrek, kde ho zahříval vzduch z dobře utěsněných parních trubek. Serafina se v zoufalém úsilí najít co nejlepší skrýš skrčila a vtiskla se do úzkého otvoru v jednom ze sušících přístrojů.

Serafina se narodila s nejrůznějšími fyzickými odlišnostmi. Například měla na každém chodidle čtyři prsty místo pěti. Při pouhém pohledu to nebylo vidět, ale její klíční kosti byly deformované tak, že nebyly spojené se zbytkem kostry. To jí umožňovalo vměstnat se do opravidu malých skulin. Otvor v přístroji byl široký jen na několik prstů, ale pokud někam dokázala vtlačit hlavu, zbytek těla tam nějak naskládala taky. Vsoukala se dovnitř s nadějí, že ji v té malé temné škvíře muž v plášti nenajde.

Snažila se být naprosto tichá a nehybná, ale funěla jako vyděšené zvířátko. Byla vyčerpaná, udýchaná a k zbláznění vystrašená. Viděla, co se stalo dívce ve žlutých šatech, jak ji stínové záhyby pláště pohltily – a věděla, že muž v plášti jde teď po ní. Mohla jedinež doufat, že nezaslechne ohlušující bušení jejího srdce.

Slyšela ho, jak jde pomalu chodbou před kuchyní. Ve tmě se mu ztratila, ale procházel metodicky jednu místnost po druhé a hledal ji.

Slyšela ho z hlavní kuchyně, jak otevírá dvířka liti-
nových trub. *Kdybych se tam schovala, pomyslela si, už
bych byla mrtvá.*

Pak ho slyšela rachotit měděnými kotlíky. Hledal ji na stropním věšáku. *Kdybych se tam schovala, už bych byla mrtvá.*

„Nemáš se čeho bát,“ zašeptal, jak se ji snažil vylákat ven.

Poslouchala a čekala, chvěla se jako myš.

Muž v plášti se vydal do prádelny.

Ustrašené myši v rozhodujících okamžicích vždycky zpanikaří a dělají osudové chyby.

Slyšela, jak se muž pohybuje z místa na místo, hledá pod dřezy, otevírá a zavírá skříňky.

Jen zůstaň v klidu, myško. Zůstaň v klidu, opakovala si. Toužila vyrazit ze skryše a utíkat co nejrychleji pryč, ale věděla, že hloupá myš, která zpanikaří a vyběhne z díry, je mrtvá myš. Opakovala si to pořád dokola. *Nebud' hloupá myš. Nebud' hloupá myš.*

Pak přešel do sušárny, kde byla, a pohyboval se pomalu místností, přejížděl rukama po přízračných prostěradlech.

Kdybych se tam schovala...

Teď už byl jen kousek od ní, rozhlížel se po místnosti. Sice ji neviděl, ale jako by cítil, že tam je.

Serafina zadržela dech a zůstala naprosto, naprosto, naprosto tiše.

Serafina pomalu otevřela oči.

Nevěděla, jak dlouho spala, ani kde je. Zjistila, že je vmáčknutá do těsného, temného prostoru, s tváří přitisknutou k něčemu kovovému.

Uslyšela, jak se k ní blíží kroky. Zůstala zticha a poslouchala.

Byl to muž v pracovních botách a u opasku mu cinkalo náradí. Ucítila nával štěstí, vysoukala se z přístroje a vyskočila do sušárny, zalité slunečním světlem zvenčí.

„Jsem tady, tati!“ vykřikla ochraptělým, slabým hlasem.

„Můžu si nohy ušoupat, jak tě všude hledám,“ pokáral ji otec. „Když nebylas ráno v posteli.“

Rozběhla se k němu a objala ho, přitiskla se mu k hrudi. Tatínek byl mohutný a tvrdý muž se silnými pažemi

a drsnýma mozolnatýma rukama. Náradí měl zavěšené na kožené zástěře a byl slabě cítit kovem, olejem a koženými řemeny, které poháněly stroje v dílně.

Serafina z dálky slyšela, jak služebnictvo začíná se svými ranními povinnostmi. V kuchyni zvonily hrnce, ozývaly se hlasy zaměstnanců. Pro její uši to byla rajská hudba. Nebezpečí včerejší noci pominulo. Přežila!

V tatínkově náručí se cítila v bezpečí, jako by se vrátila domů. Byl to muž zvyklý spíš na palice a nýty než laskavá slůvka, ale vždycky se o ni staral, miloval a chránil ji. Nedokázala zadržet slzy, které ji štípaly v očích.

„Kde jsi byla, Sero?“

„Chtěl mě dostat, tati! Chtěl mě zabít!“

„Co to povídáš, holka?“ zeptal se podezíravě a chytil ji velkýma rukama za ramena. Zadíval se jí upřeně do tváře. „To je zase nějaká tvoje ztřeštěná historka?“

„Ne, tati,“ zavrtěla prudce hlavou.

„Na vymyšlený povídačky nemám náladu.“

„Viděla jsem muže v černém plášti, jak dostal dívku ve žlutých šatech, a pak šel po mně. Prala jsem se s ním, tati! Pořádně jsem ho pokousala! A podrápala a potom jsem se mu vytrhla a utekla. Zalezla jsem do tvýho stroje. Tak jsem se mu schovala. Tohle mě zachránilo!“

„Co to má znamenat, že dostal dívku?“ zeptal se tatínek a přimhouřil podezíravě oči. „Jakou dívku?“

„On... udělal to... prostě, byla přede mnou, a pak se najednou ztratila, přímo před mýma očima!“

„Ale no tak, Sero,“ pronesl pochybovačně otec. „To zní, jak kdybys nevěděla, esli šaty pereš, nebo je věšíš.“

„Přísahám, táto,“ vyhrkla. „Jen mě chvíli poslouchej.“ Pořádně, ztěžka se nadechla a začala. Když z ní ta historika tryskala, došlo jí, jak statečná vlastně byla.

Jenže tatínek jen zavrtěl hlavou. „Mělas zlej sen. Čteš moc těch ducharskejšch knížek. Říkal jsem ti, ať se vod toho Poea držíš dál. Jen se na sebe podívej. Jseš celá vyjevená, jako vačice zahnaná do kouta.“

Srdce jí pokleslo. Říká mu tady čistou pravdu, a on jí nevěří ani slovo. Pokusila se zadržet pláč, ale bylo to tak těžké. Za chvíli jí bude třináct, a on s ní pořád jedná jako s malou.

„Nezdálo se mi to, tati,“ namítla a otřela si nudli z nosu.

„Hlavně se uklidni,“ zabručel. Nesnášel, když brečela. Už od malička věděla, že tatínek radši vyklepe kus plechu, než aby uklidňoval plačící dceru.

„Musím do práce,“ prohlásil drsným hlasem. „Něco v noci vošklivě pošramotilo dynamo. Ty běž do dílny a koukej se pořádně vyspat.“

Tělem jí projel záblesk horoucího zoufalství. Hněvivě sevřela ruce v pěsti, ale slyšela v tatínkově hlase vážnost a věděla, že nemá smysl se s ním hádat. Edisonovo dynamo byl kovový stroj s měděnými dráty a soukolem, jenž vyráběl novinku zvanou „elektřina“. Serafi-na věděla z knih, které četla, že většina domácností v Americe nemá tekoucí vodu, vnitřní záchody, chladírny, dokonce ani topení. Na Biltmoru tohle všechno měli. Bylo to jedno z mála sídel v Americe, kde některé pokoje osvětlovala elektřina. Jestli ho tatínek do večer-

ra nespraví, Vanderbiltovi a jejich hosté budou muset sedět potmě. Serafina chápala, co všechno se teď tatínkovi honí hlavou a že starosti s ní se mu do ní už nevejdou.

Zmocnil se jí vztek. Pokusila se zachránit dívku před tím strašlivým plášťovým démonem a málem při tom sama přišla o život, ale tatínkovi na tom nezáleží. Stará se jen o ty svoje pitomé stroje. Nikdy jí nic neuvěří. Pro něj je jen malá holka, nikdo důležitý, nikdo, komu by měl naslouchat, nikdo, s kým by se mohlo počítat.

Zachmuřeně se vydala zase do dílny a rozhodně měla v úmyslu poslechnout otcovy pokyny. Jenže když procházela kolem schodiště do přízemí Biltmorského sídla, zastavila se a zadívala se na schody.

Věděla, že by to neměla dělat.

Neměla by na to ani myslet.

Jenže si nemohla pomoci.

Tatínek jí už léta opakoval, že nemá chodit nahoru, a v poslední době se snažila jeho pokyny aspoň někdy dodržovat. Jenže dneska měla vztek, že jí nevěřil. *A co, jestli ho neposlechnu? Dobře mu tak.*

Myslela na dívku ve žlutých šatech. Snažila se nějak vyznat v tom, co viděla: Ten strašlivý černý plášť a vykulené oči ve vyděšeném obličejí dívenky okamžik předtím, než zmizela. Kam se poděla? Je mrtvá, nebo ještě zůstala naživu? Dala by se ještě nějak zachránit?

Po schodišti dolů se k ní nesly útržky hovoru. Něco tam způsobilo poprask. Že by našli tělo? Jsou to snad výkřiky zoufalství? Hledají tam vraha?

Serafina nevěděla, jestli je statečná, nebo hloupá, ale musí někomu povědět, co viděla. Zjistit, co to mělo znamenat. A hlavně pomoci dívce ve žlutých šatech.

Vydala se po schodech nahoru.

Snažila se být co nejméně nápadná, když opatrně stoupala ze schodu na schod. Hrnula se k ní kakofonie zvuků – ozvěna lidského hovoru, šustot šatů, desítky různých kroků – nahoře byla spousta lidí. Rozhodně se tam něco děje. *Musíme se držet stranou, Sero, ty a já*, vzpomněla si na tatínkovo opakované varování, když stoupala výš. *Nijak by nám nepomohlo, kdyby tě někdo zahlídl a začal se vyptávat.*

Vyplížila se na vrcholek schodiště a v přízemí vklouzla do výklenku, z něhož bylo vidět na velkou místnost plnou vznešeně oblečených lidí, kteří se tam zřejmě shromáždili k nějaké společenské akci.

Mohutné, bohatě zdobené dveře z tepané oceli a skla vedly do vstupní síně s naleštěnou mramorovou podlahou a klenutým stropem z ručně opracovaných dubových trámů. Z téhle centrální místnosti mířily vzdušné vápencové oblouky chodeb do různých křídel sídla. Strop byl tak vysoko, že Serafina měla chuť vyšplhat nahoru a rozhlédnout se odtamtud. Už tu byla i předtím, ale vstupní síň prostě milovala a nedokázala potlačit úžas, který se jí nad její nádherou zmocnil, obzvlášť teď za denního světla. Nikdy neviděla tolik třpytivých, nádherných věcí, tolik měkkých polštářů, na kterých se dalo sedět, tolik zajímavých míst, kam by se mohla

ukrýt. Když spatřila polstrované křeslo, pocítila nepřekonatelnou touhu přejet po jeho potahu nehty. Barvy v místnosti byly tak jasné, dřevěný nábytek tak čistý a nablýskaný. Neviděla tu žádnou špínu, prach ani bláto. Stály tu pestrobarevné vázy s květinami – jen si pomyslete! Květiny, a *uvnitř* domu. Jiskřícími tabulkami oken kolem točitého velkého schodiště, jež se zvedalo do výšky čtyř pater, sem proudilo sluneční světlo, stejně jako prosklenou kupolí zimní zahrady se stříkající fontánou a tropickými rostlinami. Serafina proti všemu tomu jasu přimhouřila oči.

Ve vstupní síni bylo víc než deset nádherně oblečených dam a pánů s komorníky v černobílých uniformách, kteří jim pomáhali připravit se na ranní vyjížďku na koních. Serafina zírala na ženu, která na sobě měla jezdecký úbor z bílé lemovaného zeleného sametu a temně rudého damašku. Jiná dáma měla rozkošný světle fialový oděv s purpurovými výšivkami a klobouk ve stejném odstínu. Bylo tam dokonce pár dětí, oblečených stejně vybraně jako jejich rodiče. Serafininy oči těkaly po místnosti, jak se snažila to všechno vstřebat.

Zadívala se do tváře dámy v zelených šatech a pak na tu ve fialovém klobouku. Věděla, že její maminka je už dlouho mrtvá, nebo každopádně dávno někde daleko, jenže kdykoli v životě viděla nějakou ženu, hned zkoumala, jestli si nejsou podobné. Prohlížela si i tváře dětí a uvažovala, jestli mezi nimi nemůžou být její sourozenci. Když byla malá, namlouvala si, že možná dřív žila na-

hoře v domě, ale jednou se vrátila z lovu celá zablácená, takže ji matka odnesla do suterénu a strčila ji do pračky, poháněné ozubenými koly a řemeny. A zatímco se v ní malá Serafina točila a točila, matka na ni nedopatřením zapomněla. Jenže když si prohlížela ženy a děti ve vstupní síni, viděla jejich plavé vlasy a modré oči, věděla, že to nemůžou být její příbuzní. Tatínek jí nikdy nevyprávěl o tom, jak maminka vypadala, jenže Serafina ji stejně hledala v každé ženské tváři, kterou viděla.

Přišla sem nahoru s jistým záměrem, ale když teď byla tady, z pomyslení na to, že by se opravdu pokusila s těmi krásně oblečenými lidmi mluvit, se jí sevřel žaludek. Polkla a posunula se o něco blíž, ale knedlík v krku byl tak velký, až si nebyla jistá, jestli by ze sebe vůbec vypravila slovo. Chtěla jim povědět, co viděla, jenže na jednu jí to připadalo tak pošetilé. Všichni tu byli šťastní a bezstarostní jako ptáčata za slunečného dne. Nepochápala to. Ta dívka byla očividně jednou z nich, tak proč ji nehledají? Jako by se to nikdy nestalo, jako by si to celé jen představovala. Co by jim měla vykládat? *Promiňte, prosím... vím naprosto jistě, že jsem viděla příšerného muže v černém plášti, který nechal úplně zmizet malou holčičku. Neviděli jste ji někdo?* Jedině by ji chytili a nechali ji zavřít jako kukaččí mládě, které se vetřelo do jejich hnízda.

Když kolem ní přešel pán v černém obleku, napadlo ji, že muž v černém plášti může být jedním z nich. S tou tváří ve stínech a žhnoucím očima vypadal jako přízrak, ale Serafina ho kousla a okusila jeho skutečnou

krev. A taky potřeboval lucernu, aby viděl ve tmě, tak jako všichni ostatní lidé, které během let sledovala, což znamenalo, že je z tohoto světa. Zkoumala muže v davu a snažila se dýchat co nejklidněji. Je možné, že ten zloduch je právě teď někde tady?

Do místnosti vešla paní domu Edith Vanderbiltová v úchvatných sametových šatech a klobouku se širokou krempou. Serafina nedokázala odtrhnout pohled od chvějícího se peří na jejím klobouku. Uhlazená a přitažlivá paní Vanderbiltová měla bledou pleť a husté tmavé vlasy. Když se pohybovala síní, působila v roli hostitelky zcela sebejistě.

„Vážení, než nám sloužící přivedou koně,“ oslovila vesele své hosty, „ráda bych vás pozvala do Gobelinové galerie na hudební vystoupení, které nám ukrátí čekání.“

Mezi hosty se ozvalo spokojené mumlání. Dámy a pánové, potěšení vidinou rozptýlení, se vydali do galerie, elegantně vyzdobené místnosti s nádherným umělecky malovaným stropem, zajímavými hudebními nástroji a delikátními starožitnými gobelíny. Serafina po nich za nocí ráda šplhala a přejížděla nehty po měkké tkanině.

„Pana Montgomeryho Thorna už většina z vás jistě zná,“ prohodila paní Vanderbiltová a elegantně pokynula rukou ke zmíněnému pánovi. „Laskavě se nabídl, že nám dnes zahraje.“

„Děkuji, paní Vanderbiltová,“ odvětil pan Thorne a s úsměvem předstoupil před ostatní. „Ta dnešní pro-

jízďka je báječný nápad a musím zdůraznit, že jste hostitelkou tak oslnivou, že předčíte i dnešní rozkošné ráno.“

„Jste příliš laskav, pane,“ prohodila s úsměvem paní Vanderbiltová.

Serafině, která byla zvyklá poslouchat návštěvníky Biltmoru celá léta, jeho hlas nezněl jako z hor Severní Karolíny, ani z New Yorku, odkud pocházeli Vanderbiltovi. Mluvil s jižanským přízvukem, jako gentleman z Georgie nebo možná z Jižní Karolíny. Připlížila se blíž, aby na něj lépe viděla. Muž měl kolem krku bílou hedvábnou vázanku a světle šedé rukavice, což podle jejího názoru příjemně ladilo s jeho stříbřitými vlasy a dokonale zastřiženými kotletami.

Pan Thorne zvedl ze stolu krásně vyhlížející housle a smyčec.

„Odkdy hrajete na housle, Thorne?“ zavolal na něj přátelským tónem jakýsi Newyorčan.

„Nu, tu a tam na ně cvičím, Bendele,“ odpověděl Thorne a zvedl si nástroj pod bradu.

„Kdy jste cvičil, cestou kočárem sem?“ zeptal se pan Bendel a všichni se zasmáli.

Serafině bylo pana Thorna skoro líto. Z toho vlídného škádlení bylo sice zřejmé, že on a pan Bendel jsou přátelé, ale také že pan Bendel silně pochybuje o tom, zda jeho druh skutečně umí hrát.

Serafina sledovala, jak se pan Thorne v nervózním tichu chystá ke hře. Možná je to pro něj nový nástroj a tohle je jeho první vystoupení. Ani si neuměla představit,

že by na něco takového sama hrála. Muž konečně přiložil smyčec jemně napříč strunami a spustil.

Klenuté místnosti domu náhle naplnila ta nejkouzelnější hudba, jakou kdy Serafina slyšela, elegantní a plynoucí jako řeka zvuků. Houslista byl báječný. Dámy, pánové, dokonce i sluhové stáli jako očarování jeho vystoupením, uchváceně naslouchali a nechali svá srdce prostoupit melodií, kterou vyluzoval jeho nástroj.

Serafina si užívala jeho hraní, ale sledovala také Thorovy obratné prsty. Pohybovaly se nad strunami tak rychle, až jí připomínaly běžící myšku, a chtělo se jí po nich skočit.

Když pan Thorne skončil, všichni zatleskali a blahopřáli mu, hlavně pan Bendel, který se nevěřicně rozesmál. „Nikdy mě nepřestanete udivovat, Thorne. Mušku máte jako elitní střelec, mluvíte plynule rusky, a ještě hrajete na housle jako Vivaldi! Povězte nám, člověče, je něco, v čem *nejste* tak dobrý?“

„Inu, rozhodně nejsem tak dobrý jezdec jako vy, Bendele,“ odpověděl pan Thorne a odložil housle. „A musím přiznat, že mě to vždycky mrzelo.“

„Dobrá, dost už chvály!“ vykřikl pan Bendel. „Ten člověk má přece jen nějakou Achillovu patu!“ S úsměvem se ohlédl na paní Vanderbiltovou. „Tak kdy už vyrazíme na tu projíždku?“

Ostatní se vzájemnému špičkování obou mužů zasmáli. I Serafinu to pobavilo. Ráda sledovala projevy přátelství mezi lidmi. Záviděla jim, jak spolu můžou mluvit, dotýkat se jeden druhého, žít společně. Tolik se

to lišilo od jejího světa stínů a samoty. Pozorovala jednu mladou ženu, která naklonila hlavu a usmála se, když pokládala dlaň na paži mladého muže. Pokusila se ji napodobit.

„Ztratila ses?“ ozvalo se za ní.

Serafina se užasle otočila a chtěla útočně zasyčet, ale zarazila se. Před ní stál chlapec a vedle něj seděl velký černý dobrman se špičatýma ušima, který z ní nespouštěl ostražitý pohled.

Chlapec měl elegantní tvídové jezdecké sako, propínací vestu, vlněné rajtky a kožené holínky ke kolenům. Vypadal trochu neduživě, možná až křehce, ale měl pozorné, citlivé hnědé oči a přitažlivé, husté vlnité hnědé vlasy.

Serafina v sobě musela vydolovat veškerou zásobu odvahy, aby neutekla. On si myslí, že je tulačka, která sem zabloudila? Nebo mu možná připadá jako zmatená služebná – vymetačka komínů nebo myčka oken. Každopádně věděla, že je v pasti. Chytil ji přesně tam, kde neměla co dělat.

„Ztratila ses?“ zeptal se jí znova, ale tentokrát v jeho hlase rozeznala podivnou laskavost. „Mám ti pomoci najít cestu?“ Nebyl plachý ani stydlivý, ale nebyl ani sebevědomý a arogantní. A překvapilo ji, že nevypadá ani rozzlobeně, že ji tu našel. Mluvil spíš s náznakem zvědavosti.

„Já se n-n-neztratila,“ zakoktala. „Jen jsem...“

„To nic,“ prohodil a postavil se vedle ní. „Taky se tady někdy ztratím, a to už tady bydlím dva roky.“

Serafina zatajila dech. Náhle jí došlo, že mluví tváří v tvář s mladým pánem, synovcem pana Vanderbilda. Viděla ho už mockrát předtím, jak stojí u okna ve svém pokoji a dívá se na hory, jak cválá na koni přes pozemky sídla nebo kráčí sám po pěšinách se svým psem. Sledovala ho už dávno, ale nikdy se k němu nepřiblížila.

Většinu z toho, co o něm věděla, pochytila z klípků služebnictva – a že o něm drbali často. Když mu bylo deset, jeho rodina zahynula při požáru a stal se z něj sirotek. Strýc se ho ujal. Pro Vanderbiltovy byl jako vlastní syn.

Vědělo se o něm, že je samotář. Ti jedovatějších ze sloužících špitali o tom, že mladý pán dává přednost společnosti svého psa a koně před společností většiny lidí. Serafina vyslechla od podkoních ve stájích, že hoch vyhrál spoustu jezdeckých cen a že je jedním z nejtalentovanějších jezdců široko daleko. Kuchařky, které se snažily vyvařovat ty nejvybranější labužnické pokrmy, si stěžovaly, že chlapec se o jídlo z talíře dělí se psem.

„Už jsem prozkoumal skoro všechny pokoje v přízemí, prvním a druhém poschodí,“ řekl jí mladý pán, „a samozřejmě stáje, ale další části domu jsou pro mě jako cizí kraje.“

Serafina z jeho řeči poznala, že se snaží být zdvořilý, ale jeho oči si ji nepřestávaly pátravě prohlížet. Drásalo jí to nervy. Po vši té době, kdy se skrývala, jí připadalo tak zvláštní cítit, jak si ji někdo doopravdy prohlíží. Žaludek se jí z toho kroutil, ale taky se chvěla vzrušením. Věděla, že musí vypadat směšně, když před ním

stála v hadrech, které zbyly z tatínkovy staré pracovní haleny. Určitě si všiml, že má špinavé ruce a obličej samou šmouhu. Vlasy měla rozčuchané jako divoženka a neměla nic, čím by zamaskovala jejich různobarevnost. Copak by na ni mohl nezírat?

Pochopila, že hoch zná většinu hostů i sloužících a snaží se ji někam zařadit. Jak divná mu musí připadat! Měla sice dvě nohy a dvě ruce jako všichni, jenže věděla, že nevypadá jako normální děvče. Ať jedla sebevíc, nedokázala na své hubené tělo přibrat ani gram tuku. Nebyla si jistá, jestli tomu Vanderbiltovu chlapci připomíná spíš hubené podsvinče, nebo divokou lasičku, ale žádné z těch zvířat nepatřilo dovnitř do domu.

Nějaká její část – možná ta chytřejší část – se chtěla obrátit na patách a vzít nohy na ramena. Jenže chápala, že mladý pán je ta nejvhodnější osoba, které by mohla povědět o dívce ve žlutých šatech. Dospělí v hedvábí a krajkách, s jejich nadutými způsoby, nebudou věnovat pozornost ušmudlanému dítěti. *On* by ale mohl.

„Jsem Braeden,“ představil se.

„Já Serafina,“ vyhrkla dřív, než se stačila zarazit. *Ty huso hloupá! Jak jsi mu mohla prozradit svoje jméno?* Bylo už tak dost zlé, že se nechala přistihnout, a teď mu navíc předhodila i jméno, které si s její tváří může spojit. Táta ji přetrhne!

„Rád tě poznávám, Serafino,“ odpověděl a uklonil se, jako by mluvil s opravdovou dámou. „Tohle je můj přítel Gidean,“ představil jí psa, který dál seděl a zíral na ni zlovorně svýma klidnýma černýma očima.

„Těší mě,“ podařilo se jí ze sebe vypravit. Nelíbilo se jí, že na ni pes kouká, jako by mu jen pánův rozkaz bránil sevřít ji do těch lesklých bílých tesáků.

Serafina posbírala všechnu kuráž a nervózně se podívala na Braedena Vanderbilta. „Pane Braedene, přišla jsem vám povědět něco, co jsem viděla...“

„Ano? Co jsi viděla?“ zeptal se podezřívavě.

„Jedna dívka, hezká blondýnka ve žlutých šatech, byla včera v noci ve sklepení a viděla jsem muže v...“

Z Gobelínové galerie se vyhrnul proud dam a pánů, který zamířil k hlavním dveřím domu. Pohledný pan Thorne se oddělil od ostatních a přistoupil k nim, takže se Serafina zarazila.

„Tak jdete, mladý pane?“ zeptal se povzbudivě svým jižanským přízvukem. „Koně už jsou připravení a nemůžu se dočkat, až uvidím, jak se vaše jezdecké schopnosti v poslední době zlepšily. Třeba bychom mohli jet spolu.“

Braedenova tvář se rozzářila úsměvem. „Ano, pane Thorne,“ vyhrknul. „To bych moc rád.“

Sotva se pan Thorne vrátil k ostatním, mladý pán se zase otočil na Serafinu. „Promiň. Říkala jsi, že jsi viděla...“

V tu chvíli se na schodech objevil pan Boseman, správce sídla a šéf jejího tatínka. Vždycky to byl podmračený bručoun a dneska se netvářil jinak. „Hej ty, co jseš zač?“ houkl a chytil Serafinu za paži tak prudce, až zamžikala. „Jak se jmenuješ, holka?“

Právě když už si myslela, že to nemůže být horší, došlo v síni k nějakému rozruchu. Po velkém schodišti se

shora přiřítla neupravená obtloustlá žena ve středním věku, stále ještě v noční košili. V hysterické panice vběhla do davu.

„Paní Brahmsová,“ pronesl pan Boseman a otočil se k ní.

„Neviděli jste někdo moji Claru?“ vykřikla horečně paní Brahmsová. Natahovala zběsile ruce a chytala lidi kolem sebe. „Prosím, pomozte mi – ztratila se! Nikde ji nemůžu najít!“

Paní Vanderbiltová vykročila k ženě a vzala ji za ruce, aby se ji pokusila uklidnit. „Tohle je hodně velký dům, paní Brahmsová. Clara se určitě jen vydala někam na průzkum.“

Mezi hosty se začalo šířit ustarané mumlání. Dámy a pánové, kteří se chystali na vyjíždku, si teď mezi sebou začali zmateně vyměňovat názory na to, co se asi stalo.

Clara Brahmsová, pomyslela si Serafina. To byla ta dívka ve žlutých šatech.

Pan Boseman ji celou dobu svíral za paži.

Chtěla se mu vytrhnout a povědět všem, co viděla, jenže co by pak následovalo? *Kde ses tu vzala?* ptali by se. *Co jsi dělala uprostřed noci ve sklepe?* Kladli by jí všechny ty otázky, na které nemohla odpovědět.

Náhle se mezi hosty objevil pán domu George Vanderbilt a zvedl ruce. „Vážení, věnujte mi prosím pozornost!“ Vznešená společnost i sloužící okamžitě ztichli a naslouchali. „Jistě se všichni shodneme na tom, že musíme odložit naši vyjíždku a najít slečnu Brahms-“

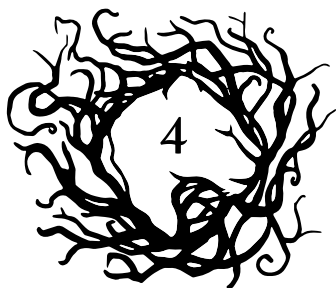
vou. Až ji objevíme, můžeme pokračovat v naplánované zábavě.“

George Vanderbilt byl štíhlý, tmavovlasý, inteligentně vyhlížející muž po třicítce s hustým černým knírem a dychtivýma temnýma, pronikavýma očima. Byl pověstný svou láskou k četbě, ale vypadal také velmi zdatně a mnohem mladší, než odpovídalo jeho věku. Serafina nebyla jediná, které tak připadal. Slyšela, jak služky v kuchyni žertují o tom, že pán musel objevit pramen věčného mládí. Oblékal se úzkostlivě elegantně a Serafina obdivovala jeho velitelské chování, ale nemohla si nevšimnout jeho oděvu. Nebo spíš obutí. Stejně jako ostatní gentlemani měl jezdecké sako, ale místo holínek přišel v drahých botách z černé kůže. Když krácel po mramorové podlaze, jeho boty vydávaly důvěrně známé zvuky... stejné, jaké slyšela v chodbách sklepení noc předtím.

Zadívala se na nohy ostatních mužů. Braeden, pan Thorne a pan Bendel měli jezdecké boty, byli už připravení do sedel, ale pan Vanderbilt měl boty k obléku.

Přistoupil k rozrušené matce ztraceného děvčátka a začal ji utěšovat. „Prohledáme dům od střechy po sklep, paní Brahmsová, a nepřestaneme, dokud ji nenajdeme.“ Otočil se k přítomným hostům, pokynul rukou komorným a sloužícím. „Rozdělíme se na pět různých skupin,“ rozhodl. „Prohledáme celý dům, všechna čtyři podlaží a sklepení. Jestli někdo najde něco podezřelého, okamžitě mi to přijde nahlásit.“

Jeho slova se zaryla do Serafininých uší. Chtějí prohlédat sklep! Suterén! To znamená i dílnu! Mocným záškubem se vytrhla ze sevření pana Bosemana, a než ji stačil zastavit, rozběhla se pryč. Letěla po schodech přímo do sklepa. Musí varovat tatínka. Zbytky ze večerší večere, matrace, na které spí... musejí to všechno schovat.

Serafina doběhla do dílny k tatínkovi a chytila ho za ruku. Snažila se mluvit a zároveň popadnout dech. „Tati, ztratila se jedna dívka, jak jsem ti říkala, a pan Vanderbilt prohledá celý dům!“ Její slova překypovala směsí naléhavosti a hrdosti. Když mu tak chvatně připomněla, co včera v noci viděla, dělala to s přesvědčením, že tatínek už teď jistě uzná, jak jí předtím křivdil. Že se jí to nezdálo a nevymyslela si to.

„Prohledá dům?“ opakoval otec. To ostatní ignoroval. Otočil se a začal z pracovního stolu rychle sbírat nádobí a břitvu na holení. I s její matrací to všechno ukryl do tajného výklenku, který vybudoval za policemi s nářadím. Až sem přijdou pátrači, nesmí tu zůstat žádný důkaz toho, že tu někdo bydlí.

„Co ta dívka, kterou jsem viděla, jak zmizela?“ zeptala se zmatně Serafina. Nechápala, proč se tatínek víc nezajímá o to, co mu povídá.

„Děti jen tak nezmizej, Sero,“ odpověděl a pokračoval v ukrývání věcí.

Srdce se jí sevřelo. Tatínek jí pořád nevěří.

Otec se naposledy rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, že mu nic neuniklo, a pak se podíval na ni. Na chvíli zadoufala, že ji konečně začne vnímat, ale jen ukázal na její kartáč na vlasy. „Pro rány Boží, holka, posbírej si svoje věci!“

„Co ten muž v černém plášti?“ namítla.

„Nechci, abys myslela na takový věci!“ vyštěkl na ni. „Byla to jen noční můra. A teď kušuj.“

Po těch slovech sebou škulbl. Nechápala, proč je na ni tak zlý. Ale kromě hněvu slyšela v jeho hlase i starost. Z dálky se k nim nesly hlasy pátrací skupiny, sestupující po schodech. Serafina věděla, že se tatínek nebojí jen toho, aby je tu neobjevili. Nesnášel jakoukoli zmínku o něčem nadpřirozeném, o temných a ďábelských silách ve světě, které nešlo opravit pomocí šroubováků, kladiv a kleští.

„Ale tohle se vážně stalo!“ namítla. „Ta dívka prostě zmizela, tati. Říkám ti pravdu!“

„Ztratila se malá holka, jo, a hledají ji, takže ji najdou tam, kde je. Vem rozum do hrsti. Lidí jen tak nezmizej. Vona někde bude.“

Zůstala stát uprostřed místnosti. „Podle mě bychom teď měli jít za nimi a povědět jim, co jsem viděla,“ navrhl odvážně.

„Ne, Sero,“ odmítl tatínek. „Jestli zjistěj, že bydlím tady dole, budou zuřit. Vyhoděj mě. Rozumíš tomu? A Bůh ví, co udělaj s tebou. Vůbec nevědí, že jseš naživu, a tak to musí zůstat. Mluvím teď smrtelně vážně, holka. Rozumíš?“

Hlasy a kroky pátračů se blížily chodbou. Mířily k nim.

Serafina zaťala zuby a zoufale zavrtěla hlavou. Postavila se před něj. „Proč, tati? Proč? Proč mě lidi nesmějí vidět?“ Neměla odvahu mu přiznat, že už ji nejmní jeden z Vanderbiltových spatřil, a dokonce zná její jméno. „Pověz mi to, tati, ať je to, co je to. Je mi dvanáct. Jsem už velká. Zasloužím si to vědět.“

„Podívej se, Sero,“ začal otec, „včera v noci někdo poškodil dynamo. Vopravdu vážně ho poničil, ani nevím, jestli to dokážu vopravit. Jestli se mi to nepovede spravit do soumraku, pořádně si to od svýho šéfa sežeru, a právem. Světla, výtahy, volání služebnictva – celý tohle místo je závislý na Edisonově zařízení.“

Serafina si zkusila představit, jak se někdo krade do elektrické místnosti a ničí vybavení. „Ale proč by to někdo dělal, tati?“

Pátrači procházeli kuchyněmi. Každou chvíli už se vynoří v dílně.

„Nemám čas nad tím přemejšlet,“ prohlásil tatínek a jeho mohutná postava vykročila k ní. „Musím to prostě spravit, to je všechno. A teď udělej, co ti říkám!“

Přeběhl po dílně, sbíral jejich věci a ukrýval je tak prudce a hlasitě a agresivně, až ji to vyděsilo. Vlezla si za kotel a pozorovala ho. Věděla, že když má tuhle ná-

ladu, nic s ním nezmůže. Tatínek chtěl, aby ho nechal na pokoji, aby mohl dělat svou práci, spravovat svoje stroje. Jenže všechny ty nezodpovězené otázky ji užíraly, a čím víc na to myslela, tím byla rozčilenější. Věděla, že teď není ta pravá chvíle s ním mluvit o tom, na co myslí a co cítí, ale bylo jí to jedno. Prostě to vychrlila.

„Promiň, tati,“ vyhrkla. „Vím, že máš práci, ale prosím, pověz mi, proč nechceš, aby mě nikdo viděl.“ Vyšla zpoza kotle a postavila se proti němu. Zvýšila hlas. „Proč mě celý ty roky schováváš? Jenom mi řekni, co je na mně špatného. Proč se za mě stydíš?!“

To poslední už skoro zavřískla. Její hlas zněl tak pronikavě, že se nesl do daleka.

Tatínek se zarazil uprostřed pohybu a zadíval se na ni. Věděla, že teď se jí podařilo sáhnout do jeho nitra a popadnout ho za to jeho opevněné srdce. Konečně s ním zatřásla. Ucítla náhlou chuť vzít to všechno zpátky a vklouznout znovu do skrýše za kotlem, ale neudělala to. Dál stála před ním a dívala se na něj tak klidně, jak dokázala. V očích měla slzy.

Tatínek stál naprosto nehybně nad pracovním stolem, velké ruce sevřené v pěsti. Jako by jeho tělem náhle projela znatelná vlna bolesti a zoufalství. Na chvíli nemohl promluvit.

„Nestydím se za tebe,“ zabručel podivně drsným hlasem. Pátrači už byli v sousední místnosti.

„Stydíš!“ vyštěkla. Chvěla se strachem, ale tentokrát to nehodlala vzdát. Chtěla s ním zatřást. Otrást s ním až na dřev. „Stydíš se za mě,“ zopakovala.

Odvrátil se od ní, aby mu neviděla do tváře, ale jen na zátylek a jeho velká, nahrbená záda. Uteklo několik vteřin ticha. Pak zavrtěl hlavou, jako by se v duchu přel sám se sebou, nebo se na ni zlobil – nebyla si jistá, co to znamená.

„Zavři pusu a poď za mnou,“ vyzval ji, otočil se a vyšel z místnosti.

Serafina spěchala za ním. Dohnala ho v chodbě. Bylo jí z toho nanic. Netušila, kam ji otec vede nebo co ji čeká. Sotva se stačila nadechnout, když ji vedl dolů po úzkém kamenném schodišti do nižší části sklepení, do elektrické strojovny s kovovým dynamem a silnými černými dráty, které se plazily vzhůru po stěnách. Pátrací skupinu nechali aspoň prozatím daleko za sebou.

„Zašijeme se tady,“ prohlásil tatínek, s těžkým žuchnutím za nimi přirazil dveře a zamkl je zevnitř. Když rozsvítil lucernu, aby nebyli úplně potmě, Serafině došlo, že ho ještě nikdy neviděla tak vážného, tak zachmuřeného a bledého. Vyděsilo ji to.

„Co se děje, tati?“ zeptala se rozechvěle.

„Sedni si,“ vyzval ji. „Nebude se ti líbit, co ti musím povědět, ale snad ti to pomůže, abys to pochopila.“

Serafina polkla, posadila se na starou dřevěnou cívku s měděným drátem a připravila se vyslechnout si tatínkova slova. Otec si sedl na podlahu proti ní, zády se opřel o zeď. Upíral pohled na zem a vypadal hluboce zamýšleně, když začal mluvit.

„Před lety jsem pracoval jako mechanik ve vlakovém depu v Asheville,“ začal. „Předákovi a jeho ženě se zrovínka narodilo třetí děcko. U nich doma bylo veselo, všichni voslavovali, ale já seděl sám a užíral se. Nejsem na to pyšnej, jak jsem se ten večír litoval, ale v mém životě to šlo nějak víc šejdrem, než by u chlapa mělo. Chtěl jsem potkat dobrou ženskou, postavit si ve městě dům a mít vlastní děcka, ale roky běžely a nic takovýho se nestalo. Byl jsem velkej chlap, ne zrovna pohlednej. Celý dny jsem se hrabal v mašinách, a když jsem potkal nějaký ženský, neuměl jsem s nima mluvit. Vo šroubech a matkách bych dokázal vykládat celou noc, ale vo ničem jiným.“

Serafina otevřela pusku k otázce, ale nechtěla přerušovat tatínkovo vyprávění, když z něj konečně začalo tryskat.

„Ten večír, kdy do sebe všichni vobraceli pitivo, jsem se cejtíl zatraceně mizerně,“ pokračoval. „Vyšel jsem ven. Šel jsem na dlouhej špacír, tak jako to děláš ty, když se ti toho v hlavě honí až moc a nemůžeš se na nic soustředit. Šel jsem do lesa, podle řeky Gap a do hor. Setmělo se, a já pořád pochodoval.“

Bylo pro ni těžké představit si tatínka, jak jde lesem. Pořád ji před ním varoval, až uvěřila, že sám do lesa nikdy nev kročil. Nenáviděl ho. Aspoň teď už ano.

„Bál ses, tati?“

„Ne, nebál,“ zavrtěl hlavou. „Ale měl jsem se bát.“

„Proč? Co se stalo?“ Vůbec netušila, kam tohle vyprávění míří. Mihotání plamínku v lucerně házelo na

jeho obličej strašidelné stíny. Serafina tatínkovy příběhy vždycky milovala, jenže tenhle se přiblížil jeho srdci tolik jako žádný z těch předtím.

„Když jsem krácel lesem, uslyšel jsem takový divný vytí, jako když trpí nějaký zvíře. V křoví se něco rychle hejbal, ale neviděl jsem, co to je.“

„Něco tam umíralo, tati?“ Naklonila se k němu.

„Spíš ne.“ Vzhlédl k ní. „Ten pohyb v křoví nákou chvíli trval, ale pak ustal. Myslel jsem, že už je po všem, ale najednou na mě ze tmy koukaly dvě žlutozelený voči. Ten tvor, člověk nebo zvíře, mě pomalu vobcházel, sem tam se zastavil, vobezřetně si mě prohlížel, jako by si mě vodhadoval a k něčemu se vodhodlával – asi jestli stojím za sežráním, nebo ne. Cejtil jsem za těma vočima vopravdovou sílu. A pak se najednou ztratily. Ten tvor byl pryč. A já uslyšel divný kňučení. Jako pláč.“

Serafina narovнала záda a pohlédla na něj. „Pláč?“ opakovala zmateně. Tohle tedy nečekala.

„Začal jsem prohledávat křoví. Na zemi tam byla krev a v tý krvi ležela hromádka tvorečků. Tři byli mrtví, ale jeden eště zůstal naživu. Stěží.“

Serafina vstala z dřevěné cívky a přidřepla si před tatínkem. Zírala na něj, pohlčená jeho příběhem. Viděla před sebou ta zkrvavělá tělíčka.

„Co to bylo za tvorečky?“ zeptala se užasle.

Otec pokrčil rameny. „Jako všichni tady z hor jsem vyrost na povídačkách vo černý magii, ale až do tý noci jsem tomu nikdá moc nevěřil. Prohlížel jsem si toho jednoho, co zůstal naživu, jak to jen za tmy šlo, ale stejně

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.